

דף טז.

עין משפט א. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פט"ז ה"ז

חשב מחשבת זמן ה בשעת קמיצה אבל לא בשעת לקוט הלבונה. או שחשב מחשבת הזמן בשעת לקוט הלבונה אבל לא בשעת קמיצה. הרי זו פסולה ואינה פגול עד שיחשב מחשבת הזמן בכל המתיר שהוא הקמץ עם הלבונה. בשעת קמיצת הקמץ ולקוט הלבונה. או בשעת נתינת שניהן בכלי. או בשעת הולכתן או בשעת זריקתן:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פט"ז ה"י

מנחת חוטא ט או מנחת קנאות שהיה עליה לבונה וחשב בה מחשבת הזמן קדם שילקט הלבונה הרי זו פסולה ואינה פגול. ואם אחר שילקט הלבונה חשב עליה מחשבת הזמן הרי זה פגול:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ז ה"ד

חשב בעבודת אחד משני הכבשים י שיאכל כזית משתי הלחם למחר. וכן אם חשב בהקטרת אחד משני הבזיכין שיאכל כזית מלחם הפנים למחר. הרי הלחם פסול.

ח. כסף משנה: חשב בעבודת אחד משני הכבשים וכו'. ג"ז שם במשנה פלוגתא דתנאי ופסק כחכמים:

ט. כסף משנה: מנחת חוטא וכו'. ברייתא פרק כל המנחות (מנחות דף כ"ט):

י. כסף משנה: חשב בעבודת אחד משני הכבשים וכו'. ג"ז שם במשנה פלוגתא דתנאי ופסק כחכמים:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 0584150477 או 02-5712225 email: minchat.aaa@gmail.com

וְאִינוּ פְּגוּל עַד שֶׁיִּחָשֵׁב בְּכָל הַפְּתִיר שֶׁהוּא עֲבוּדַת שְׁנֵי
הַכֹּבָשִׁים וְהַקְטָרֶת שְׁנֵי הַבְּזִיכִין:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ז הט"ז

חָשַׁב בְּאֶחָד מִשְׁנֵי הַכֹּבָשִׁים כּ מַחְשַׁבֶת הַזְּמַן. וְעָשָׂה הַשְּׁנֵי
בְּמַחְשָׁבָה נְכוֹנָה. זֶה שֶׁעָשָׂאָהוּ בְּמַחְשַׁבֶת הַזְּמַן פְּגוּל
וְהַשְּׁנֵי כָּשֵׁר:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ז הי"ז

שָׁחַט אֶחָד מֵהֶן וְחָשַׁב בְּשַׁעַת שְׁחִיטָתוֹ שֶׁיֵּאָכֵל מִבְּשַׁר
הַשְּׁנֵי לְמַחֵר ל שְׁנֵיהֶן כְּשֵׁרִים שָׁאִין מְחַשְׁבִּין מְזֵה עַל זֶה:

עין משפט ו. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ז ה"ח

חָשַׁב בְּשַׁעַת הַקְטָרֶת הַקֹּמֶץ כּ שֶׁיִּקְטֹר הַלְּבוֹנָה לְמַחֵר
אֵינָה פְּגוּל שָׁאִין הַקְטָרֶת מְפַלְגֶת הַקְטָרָה. וְכֵן אִם הַקְטֹרֶת

כ. כסף משנה: חשב באחד משני הכבשים וכו'. משנה בפרק ב' דמנחות (דף ט"ז):

ל. כסף משנה: ומ"ש שחט אחד מהם וחשב בשעת שחיטתו שיאכל מבשר השני למחר וכו'.
גם זה שם במשנה ולשונה שיאכל מחבירו למחר ובעי ר' אבא זוטי (דף ט"ו) מחבירו
כבש חבירו משמע ולא מיפגיל או דילמא לחם משמע ומפגיל ליה ואתינן למפשטה
ממתניתין ודחי דילמא דפריש ואמר מחבירו כבש ולכך כתב רבינו מבשר דליכא לספוקי
בלחם. ויש לתמוה למה השמיט רבינו דין האומר מחבירו:

מ. כסף משנה: חשב בשעת הקטרת הקומץ וכו'. פלוגתא דאמוראי בספ"ב דמנחות (דף
י"ז) ופסק כמ"ד דאין הקטרה מפגלת הקטרה משום דרב וכמה אמוראי סברי הכי.
ומ"ש וכן אם הקטיר הלבונה לבדה או הקומץ לבדו וכו'. כבר נתבאר בסמוך דהלכה כת"ק
דאמר אין מפגלין בחצי מתיר. ומ"ש אבל אם הקטיר הקומץ לבדו וחשב שיקטיר לבונה למחר
ואח"כ הקטיר הלבונה וחשב שיאכל השירים למחר הרי זה פגול וכו'. שם הקטיר קומץ להקטיר
לבונה ולבונה לאכול שירים למחר פיגול מאי קמ"ל אי הקטרה מפגלת הקטרה קמ"ל לימא

הַלְבוּנָה לְבִדּוֹ אוֹ הַקֶּמֶץ לְבִדּוֹ וְהוּא מְחַשֵּׁב לְאָכַל שְׂרִירִים
 לְמַחֵר הָרִי זֶה פְּסוּלָה וְאֵינָה פְּגוּל שְׂאִין מְפַגְלִין בְּחֻצֵי
 מַתִּיר. אָבֵל אִם הֶקְטִיר אֶת הַקֶּמֶץ לְבִדּוֹ וְחֻשֵׁב שֶׁיִּקְטִיר
 לְבוּנָה לְמַחֵר וְאַחַר כֵּן הֶקְטִיר הַלְבוּנָה וְחֻשֵׁב שֶׁיֵּאָכַל
 הַשְּׂרִירִים לְמַחֵר הָרִי זֶה פְּגוּל. שְׂהָרִי פְּשֻׁטָה מְחַשֶּׁבֶת זְמַן
 בְּכָל הַמְּנַחָה:

עין משפט ז.ז. הרמב"ם הל' בפולין המוקדשין פי"ז ה"א

כָּל הַדָּמִים הַנִּתְּנִין * עַל מְזִבַּח הַחִיצוֹן שְׁנֵתָן מֵהֶם מִתְּנָה
 רֵאשׁוֹנָה בְּמַחְשָׁבָה נְכוֹנָה. וְנָתַן מִמִּתְּנָה שְׁנִיָּה וְאֵילָף
 בְּמַחְשָׁבֶת שְׁנוּי הַשֵּׁם אוֹ בְּמַחְשָׁבֶת הַמָּקוֹם אוֹ מְחַשֶּׁבֶת

הקטיר קומץ להקטיר לבונה אי מפגלין בחצי מתיר קמ"ל לימא הקטיר קומץ (להקטיר לבונה) ולאכול שירים למחר אי תרוייהו קמ"ל לימא הקטיר קומץ להקטיר לבונה ולאכול שירים למחר אמר רב אדא בר אהבה לעולם קסבר אין הקטרה מפגלת הקטרה ואין מפגלין בחצי מתיר ושאי הכא דפשטא לה מחשבה בכולה מנחה. ופירש"י מאי קמ"ל קס"ד דמשום חדא מהנך מחשבות מיפגלא וחד מינייהו אשמעינן ופיגול משום מחשבה להקטיר לבונה למחר הוא ולא משום לאכול שירים דאין מפגלין בחצי מתיר, לימא הקטיר קומץ להקטיר לבונה ולא לימא לאכול שירים כיון דההיא מחשבה לא מהניא למה לי מחשבה בהדי קמייתא ואי פגול משום לאכול שירים הוא דמפגלין בחצי מתיר אבל להקטיר לבונה לא מהניא למה לי לצרפה בהדה. ואי תרוייהו קמ"ל ואי לאכול קאמר שלא חישב באחד מהן לימא להקטיר לבונה ולאכול שירים דמשמע תרתי מילי וכו'. דפשטה לה מחשבה לכולה מנחה ואע"ג דלא מיפגיל בחדא מינייהו השתא דחשיב בתרוייהו מיפגלא:

ג. כסף משנה: כל הדמים הניתנים וכו' עד היא העיקר. משנה בר"פ ב"ש (דף ל"ו:). ומ"ש אבל כל הדמים הניתנים על מזבח הפנימי וכו'. שם במשנה כל הניתנים על מזבח הפנימי אם חיסר אחת מהמתנות לא כיפר לפיכך אם נתנן כולן כתקנן ואחת שלא כתקנה פסול ואין בו כרת. ופירש"י לפיכך הואיל וכולן מתירות אין זו מתרת בלא זו ואין מפגלת בל"ז אם נתנם כולם בשתיקה ואחת שלא כתקנה כגון שנתנה במחשבת חוץ למקומו או חוץ לזמנו פסול שלא כיפר בראשונות ואין בו כרת שאין האחרונה מפגלתו שאין מפגלין בחצי מתיר:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

הַזְמַן. הָרִי זֶה כִּפּוּר וְהִרְצָה הַקָּרְבָּן. וְאִם נָתַן אֶת
הָרֵאשׁוֹנָה בְּמַחְשָׁבֶת הַזְמַן וְהִשְׁלִים הַמִּתְּנוּת בְּמַחְשָׁבֶת
הַמְּקוֹם הָרִי זֶה פְּגוּל. שְׁמִתָּנָה רֵאשׁוֹנָה הִיא הָעֵקֶר. אֲבָל
כָּל הַדָּמִים הַנִּתְּנִין עַל מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי הוֹאִיל וְכֹלֵן מֵעַכְבִּין
זֶה אֶת זֶה כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ. אִם נָתַן אַחַת מֵהֶן שְׁלֵא כְּתֻקְנָה
אֶלָּא הַפְּסִיד בָּהּ הַמַּחְשָׁבָה אַף עַל פִּי שֶׁנָּתַן כָּל הַשְּׂאֵר
כְּתֻקְנָן הַזֵּבַח פְּסוּל:

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ז ה"ב

חֹשֶׁב בְּרֵאשׁוֹנָה מַחְשָׁבֶת הַזְמַן וְשֵׁתַק בְּשְׂאֵר. אוֹ שֶׁנָּתַן
כֹּלֵן כְּתֻקְנָן חוּץ מִן הָאֲחֵרוֹנָה שֶׁנָּתַן בְּמַחְשָׁבֶת הַזְמַן. הָרִי
זֶה פְּסוּל. וְאִינוֹ פְּגוּל עַד שֶׁיִּזְהַר בְּמַחְשָׁבֶת הַזְמַן שֶׁהָרִי
כֻּלָּם בְּמִתְּנָה אַחַת הֵן:

דף טז:

עין משפט א. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ז ה"ט

הַקָּטִיר כְּדֵי שְׁמֶשֶׁם מִן הַקֶּמֶץ • עִם הַלְּבוּנָה וְהוּא מַחְשָׁב
שֶׁיֵּאֲכַל כְּדֵי שְׁמֶשֶׁם מִן הַשִּׁירִים לְמַחֵר. עַד שֶׁהִשְׁלִים כָּל
הַקֶּמֶץ עִם הַלְּבוּנָה בְּמַחְשָׁבֶת הַזְמַן. הָרִי זֶה פְּסוּלָה וְאִינָה

ס. כסף משנה: הקטיר כדי שומשום מן הקומץ וכו'. שם (דף ט"ז): הקטיר שומשום לאכול
שומשום עד שכלה קומץ כולו רב חסדא ורב המנונא ורב ששת חד אמר פגול וחד
אמר פסול וחד אמר כשר, ורבינו לא פסק כמ"ד כשר משום דהוי ספיקא ולחומרא ולא
פסק כמ"ד פגול וחייב כרת משום דספק עונשים להקל. ועי"ל דטעמיה משום דמ"ד כשר
ה"ל חד לגבי תרי דפסלי ומ"ד דחייב כרת הו"ל חד לגבי תרי דפטרי ליה:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

פגול. שאף על פי שדרך אכילה בכך מעט מעט אין דרך
הקטר בכך אלא הרי זו כמנחה שלא הקטר מצה: